“ოქროს ქულები” _ თანაბრად

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 2 სექტემბერი.

“დინამო” (თბილისი) _ “დინამო” (მოსკოვი) 1:1 (0:1).

მოსკოვი: იაშინი, კესარევი, რიაბოვი, მუდრიკი, მასლოვი, ცარევი, კოროლკოვი, ვშივცევი (ივანოვი), კოროლენკოვი, ნიკოლაევი, ფადეევი.

თბილისი: კოტრიკაძე, ბ. სიჭინავა, ხურცილავა, ჩოხელი, ზეინკლიშვილი, იამანიძე, დათუნაშვილი, გ. სიჭინავა, კალოევი, ბარქაია (მელაშვილი), მესხი.

მსაჯი ე. კლავსი (რიგა).

შეუძლებელია ლაპარაკი გუშინდელ მატჩზე, თუ მხედველობაში არ მივიღებთ მის უდიდეს მნიშვნელობას ჩემპიონატის საბოლოო შედეგების გათვალისწინებისას. პრაქტიკულად უკვე გადაწყვეტილია საკითხი, რომ თბილისისა და მოსკოვის დინამოელები გათამაშების ფინალში “უმაღლეს დონეზე” გავლენ და მეტს აღარც შეხვდებიან ერთმანეთს, ამიტომ მატჩის შედეგად მიღებულ აქტივსა და პასივში ორივე გუნდი მაქსიმალურად იყო დაინტერესებული.

რა თქმა უნდა, ასეთი მატჩები დაკავშირებულია უდიდეს ნერვულ დაძაბულობასთან, გუნდის თითოეული წევრი იმყოფება მასზე დაკისრებულ რთულ მოვალეობათა გავლენის ქვეშ და ცდილობს მის წინაშე მყოფი 90 ძნელი და საპასუხისმგებლო წუთი ჩაატაროს, რაც შეიძლება უკეთ, ჩაატაროს უშეცდომოდ, მაგრამ ხშირად ხდება, რომ სწორედ ეს პასუხისმგებლობა ბოჭავს მის ფსიქიკას, ზღუდავს მის შემოქმედებით თავისუფლებას, სითამამეს და აქვეითებს ინიციატივის გრძნობას.

სწორედ ამ ფაქტორებმა მოახდინეს გავლენა თბილისელთა თამაშზე პირველ ტაიმში და შეიძლება ითქვას, რომ ეს 45 წუთი მიმდინარეობდა არა ჩვენი, არამედ სტუმართა გუნდის გეგმით. თბილისელებმა გადაჭარბებით შეაფასეს მოსკოვის “დინამოს” საერთო შესაძლებლობანი და ცალკეულ მოთამაშეთა ინდივიდუალური ძალა, ამ თავისებური გაზვიადების გამო თბილისელებმა ვერ ითამაშეს მთლიანი, ერთიანი შეტევით, სწრაფი, ხშირი გარღვევებით და ნახევარდაცვის აქტიური იერიშით. საჭირო იყო ტემპი, განუწყვეტელი, შეუსვენებელი ტემპი, დეზორგანიზაციის შეტანა მოწინააღმდეგის დაცვის რიგებში. ამის ნაცვლად ჩვენი გუნდის თამაში მიმდინარეობდა ხშირი, მოკლე გადაცემებით მინდვრის შუაგულში და ამ გადაცემათა დიდი უმრავლესობაც ვერ პოულობდა ადრესატს. როგორც კი იწყებდნენ სახიფათო პოზიციაში გასვლას იამანიძე, ბარქაია და განსაკუთრებით მესხი, მათს წინაშე იმართებოდა მოსკოველთა დაცვის გაძლიერებული კედელი, სადაც რეგულარულად ჩამოდიოდნენ ფორვარდები წინა ხაზიდან.

მკაფიოდ გამოკვეთილი ტაქტიკური ნახაზი არცერთ გუნდს არა ჰქონდა (თუ მხედველობაში არ მივიღებთ 4 მოთამაშეს დაცვაში). მოსკოველებმა მკაცრი პერსონალური მეთვალყურეობის ქვეშ აიყვანეს მოწინააღმდეგე თავდამსხმელები და თბილისელებიც ასევე მოიქცნენ დასაწყისში. საბოლოოდ, ეს წყვილები ფეხმოუცილებლად დასდევდნენ ერთმანეთს მინდვრის მთელს ტერიტორიაზე, ყოველ ზონაში.

ტექნიკური მომზადების მხრივ თბილისელები აშკარად ჯობნიდნენ მეტოქეებს. ეს ნათლად იგრძნობოდა ყოველ სათამაშო ეპიზოდში, ყოველ ორთაბრძოლისა და ამის საწინააღმდეგოდ მოსკოველებმა საკმაოდ “ორიგინალურ” ტაქტიკას მიმართეს: როგორც კი წააგებდა ბურთს რომელიმე მოთამაშე, იგი მაშინვე აკრძალული ილეთით ახდენდა ამ წაგების კომპენსაციას თუ წაგებული თვითონ ვეღარ ასწრებდა ამ “ფუნქციის” შესრულებას, მას დაუყოვნებელი დახმარება ჰქონდა უახლოესი პარტნიორისაგან. ეს ურთიერთმოქმედება მოსკოვის “დინამოში” კარგადაა დამუშავებული. მართალია, ასეთ უხეშობას ტრავმა არ მოაქვს, მაგრამ საჯარიმო დარტყმის გათამაშება ყოველთვის ვერ მოიტანს ისეთ სარგებელს, როგორსაც გარღვევაზე გასული მოთამაშე, ამიტომ ამ განუწყვეტელი ჯარიმებით მოსკოველები ნამდვილ ხსნას პოულობდნენ სახიფათო მომენტებში.

პირველ ტაიმში ბრძოლას უაღრესად დაძაბული მძაფრი ხასიათი ჰქონდა, მაგრამ თავდამსხმელთა მთელი საქმიანობა, როგორც წესი, არ სცდებოდა საჯარიმო მოედანს და ორივე მეკარე შიშის განცდაში უფრო იყო, ვიდრე თვით რეალური საშიშროების წინაშე. კარში დარტყმები თითქმის არ იყო. ერთ-ერთი ასეთი პირველი დარტყმა განახორციელა 29-ე წუთზე მოსკოველთა ნახევარმცველმა მასლოვმა დაახლოებით 20 მეტრიდან. მის წინ წამით დარჩა ღია გზა კარისაკენ და ეს წამი მასლოვმა დაუყოვნებლივ გამოიყენა. ეს იყო ბურთი, რომელიც ჩვენი მეკარის სპეციალობას წარმოადგენდა, მაგრამ კოტრიკაძემ დროზე ვერ მისცა რეაქცია მომხდარ ამბავს, დააგვიანა და გაუშვა გოლი _ 0:1.

თბილისურმა ვულკანმა მხოლოდ მეორე ტაიმში ამოხეთქა. მატჩის სადებიუტო ნაწილის შებოჭილობისაგან გუნდმა მთლიანად გაიხსნა ხელ-ფეხი შესვენების შემდეგ და სრული ბრწყინვალებით ჩაატარა მატჩის დასკვნითი ნაწილი. ტონი ამაში მისცეს მესხმა და ჩოხელმა. მესხისათვის არ არსებობდა ერთი ან ორი მოწინააღმდეგე, იგი მეტეორივით დაჰქროდა მოსკოველთა დაცვის განლაგებაში და არღვევდა მის წინაშე აღმართულ ყოველგვარ ზღუდეს. დაცვიდან წინ გადმოინაცვლა ჩოხელმა, გაცილებით უკეთ, ვიდრე პირველ ტაიმში ითამაშეს იამანიძემ, გ. სიჭინავამ და სხვებმაც. ხოლო ბარქაიამ გაიტანა შესანიშნავი გოლი, რომელზეც მხოლოდ შეიძლება იოცნებოს უმაღლესი კლასის ფორვარდმა. მე-17 წუთზე ჩოხელი შორეული რეიდით გავიდა მარცხენა ფლანგზე, მიაწოდა ცენტრში, აქ ბურთი გათამაშდა ლაკონურად, სწრაფად და მთელი კომბინაცია, შეუჩერებლად მათემატიკური სიზუსტით დაამთავრა ბარქაიამ _ 1:1.

მთელი ტაიმის განმავლობაში განუწყვეტლივ უტევდნენ თბილისელები სტუმართა კარს. იაშინის კართან კვანძი უნდა გახსნილიყო თითქმის ყოველ წუთზე, მაგრამ ეს "კვანძი" საბოლოოდ მაინც გაუხსნელი დარჩა. მოსკოველებმა გაუძლეს მასპინძელთა ამ კოლოსალურ შტურმს და გადაარჩინეს მატჩი წაგებას _ 1:1.

"ოქროს ქულები" კონკურენტებს შორის ასეთივე შეფარდებით გაიყო _ 1:1.

რ. ქორიძე
"ლელო", 4 სექტემბერი 1962 წ.